

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. D.**, zastoupen Mgr. Radomírem Bašnárem, advokátem, se sídlem Brno, Joštova 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 704/2003 - 32 ze dne 24. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 704/2003 - 32 ze dne 24. 6. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 12673/VL - 19 - P13 - 2001 ze dne 29. 5. 2003, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že důvody, které jej vedly k odchodu ze země jeho původu, jsou pro udělení azylu dostatečnými. Stěžovatel odešel ze země svého původu za situace, kdy byl vydírán příslušníky policie, kteří od něj požadovali peněžní prostředky

poté, kdy mu do kapsy podstrčili drogy. Stěžovatel jim dvakrát zaplatil, ale postupně od něj začali peníze požadovat i další příslušníci policie. Stěžovatel si na jejich jednání stěžoval, ale protože neměl důkazy, věc se nijak neřešila. Poté, kdy byla nalezena mrtvá jeho sestřenice, se stěžovatel chodil ptát na policii, jak pokračuje vyšetřování, neboť se zjistilo, že vrahem může být syn vysoce postavené osoby, mu příslušníci policie sdělili, „ať raději neotravuje nebo skončí stejně“. Dalším důvodem odchodu stěžovatele ze země jeho původu byla ta skutečnost, že má rodinu, ale nemůže najít práci. Kromě toho stěžovatel namítá, že správní řízení před žalovaným trpělo vadami, pro které měl jeho rozhodnutí krajský soud zrušit nebo vyslovit jeho nicotnost. Stěžovateli nebyla dána podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), možnost, aby se vyjádřil k podkladům, na základě kterých žalovaný rozhodoval, navíc rozhodnutí žalovaného vykazuje vady podle § 47 odst. 5 správního řádu. Pokud jde o tuto námitku, stěžovatel odkázal na obsah žaloby. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na závěru, že důvody stěžovatelem uváděné nelze podřadit pod azylově relevantní důvody a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným uváděl ty skutečnosti, jakými nyní argumentuje v kasační stížnosti. Poukazoval na své potíže s osobami z okruhu policie, na to, že mu byly do kapsy podstrkovány drogy, následně byl policisty vydírán. Policie naopak nekonala v případě vraždy stěžovatelovy sestřenice, na stěžovatelovy urgencye bylo reagováno tak, že mu bylo doporučeno, aby na policii už nechodil, jinak „skončí špatně“. Žalovaný rovněž zjistil, že stěžovatel se pokusil o ilegální přechod státní hranice s Rakouskem. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že důvody stěžovatelem uváděné nejsou těmi, pro které by mu měl být udělen azyl, a dne 29. 5. 2003 rozhodl o neudělení azylu a o vyslovení neexistence překážky vycestování. Jak Nejvyšší správní soud dále zjistil z obsahu soudního spisu, stěžovatel toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, ve které namítal porušení jednotlivých procesních ustanovení správního řádu, podle nichž bylo vedeno správní řízení před žalovaným, když se omezil na parafrázi § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, a dále porušení § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel dle jeho názoru splňoval podmínky pro udělení azylu, a to minimálně pro konstataci existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel v žalobě opět poukazoval na potíže, jimiž argumentoval v průběhu správního řízení před žalovaným. Krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl jako nedůvodnou. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 16. 8. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 18. 8. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněné kasační důvody, stěžovatel formálně uvádí kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a pod tyto důvody lze také jednotlivé námitky subsumovat. Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud shledává přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal, přitom za podmínek stanovených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán jejím rozsahem a důvody dospěl k závěru, že není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy do nesprávného posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu, pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu. Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Opírá-li totiž stěžovatel svoji žádost o azyl toliko o své potíže s jednotlivci, byť z okruhu policistů, což potvrzuje i v kasační stížnosti, pak nejde o pronásledování ze strany státu, ať již přímé či nepřímé, a důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nemohou být splněny. Nelze totiž ani zprostředkovaně dovozovat, že by tyto stěžovatelovy potíže měly být považovány za součást státní politiky v zemi stěžovatelova původu, tj. že by šlo o jevy buď přímo orgány veřejné moci vyvolané, podporované či záměrně a vědomě trpěné a nedostatečně potlačované. Skutečnost, že stěžovatel neměl důkazy o tom, že by jej policisté vydírali, a z toho důvodu nebyly jeho stížnosti úspěšné, není příznačná pro jakoukoli formu pronásledování ze strany státu. Stejně tak reakce na stěžovatelovy dotazy ohledně vyšetřování úmrtí jeho sestřenice nelze za pronásledování ze strany státu považovat. Krajský soud tedy konstatací tohoto závěru při posuzování právní otázky důvodů pro udělení azylu nepochybil. Ani ve způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou existence důvodů pro konstataci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud žádnou nesprávnost neshledává. Stěžovatel žádné konkrétní důvody svědčící existenci překážky vycestování v žalobě neuvedl a zabýval-li se jimi žalovaný a shledal-li jeho závěr krajský soud správným, ani takovému jeho postupu nelze ničeho podstatného vytknout. V těchto právních otázkách tedy krajský soud použil správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom nesprávnosti se nedopustil ani při výkladu. Z těchto důvodů nelze první ze stěžovatelových námitek přisvědčit.

Vyjadřoval-li se krajský soud dále k azylovým důvodům podle § 14 zákona o azylu, činil tak nad rámec, jímž byla jeho přezkumná činnost s ohledem na žalobní body vymezena. Stěžovatel totiž namítal porušení § 12 zákona o azylu, resp. splnění azylových důvodů podle § 12 zákona o azylu, nikoli azylových důvodů podle § 14 zákona. Pouhá zmínka o tomto ustanovení v závěru části III. kasační stížnosti s ohledem na její zbylý obsah nemůže být za tvrzení nezákonnosti v důsledku nesprávného posouzení splnění podmínek podávaných z tohoto ustanovení považována. Namítá-li tedy stěžovatel nyní v kasační stížnosti splnění důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a neuplatnil-li tuto námitku již v řízení před krajským soudem, ač mu v tom nic nebránilo, v této části je jeho kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustnou a Nejvyšší správní soud se touto dílčí námitkou zabývat nemůže.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku, podle níž neměl možnost vyjádřit se ve správním řízení k podkladu rozhodnutí a již stěžovatel směřuje ke kasačnímu důvodu podávanému z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak toto jeho tvrzení nemá oporu v obsahu správního spisu. Z přílohy k protokolu o pohovoru, který se konal dne 4. 3. 2002, vyplývá, že žalovaný sdělil

stěžovateli, jaké podklady má k dispozici. Stěžovatel se nechtěl seznámit s jejich obsahem, ani se k nim nehodlal vyjádřit, ani nenavrhoval jejich doplnění. Z toho tedy vyplývá, že možnost ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu stěžovateli dána byla. Dospěl-li krajský soud na základě námítky uplatněné stěžovatelem v žalobě k témuž závěru, pak nebylo důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného a tato námitka je tedy nyní nedůvodnou.

Pokud stěžovatel dále tvrdí, že rozhodnutí žalovaného vykazuje vady podle § 47 odst. 5 správního řádu, a odkazuje-li v této souvislosti na obsah žaloby, pak (bez ohledu na nedostatečnost takové námítky z pohledu náležitostí kasačního důvodu) ani touto námitkou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Tato námitka totiž neodpovídá žádné z těch, jež byly uplatněny v žalobě ke krajskému soudu, ač jejímu uplatnění nic nebránilo. Z tohoto důvodu i v této části shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustnou.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení všech stěžovatelem řádně uplatněných námítek uzavírá, že v posouzení právních otázek krajským soudem neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí, přitom neshledal ani vady řízení před žalovaným, pro které by měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu